

Sygn. akt VI Ka 351/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący SSO Tomasz Skowron

Protokolant Sylwia Sarnecka

po rozpoznaniu w dniach: 20 lipca 2018 r. i 3 września 2018 r.

sprawy **S. S.** ur. (...) w K.

s. K. i H. z domu B.

obwinionego z art. 92a kw

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 19 marca 2018 r. sygn. akt II W 1031/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego S. S.;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 zł za postępowanie odwoławcze oraz opłatę w kwocie 100 zł.

Sygn. akt VI Ka 351/18

UZASADNIENIE

S. S. został obwiniony o to, że:

I. w dniu 1 maja 2017r. około godz. 18:17 na drodze krajowej nr (...) w R. kierując pojazdem marki S. o nr rej. (...) poruszał się z prędkością 128 km/h, czym przekroczył dozwoloną prędkość w terenie niezabudowanym o 38 km/h,

tj. o czyn z art. 92a k.w.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 19 marca 2018r. w sprawie o sygn. akt II K 1031/17:

I. uznał obwinionego S. S. za winnego tego, że 1 maja 2017r. około 18:17 na drodze krajowej nr (...) w R. kierując pojazdem marki S. o nr rej. (...) nie stosował się do ograniczenia prędkości wynoszącego 90km/h i poruszał się z prędkością 118km/h, przy czym przekroczył dozwoloną prędkość o 28 km/h, tj. wykroczenia z art. 92a k.w. i za to na podstawie art. 92a k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1.000zł;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, kwotę 1880,19zł z tytułu wydatków związanych z opinią biegłego oraz wymierzył mu opłatę w wysokości 100zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca obwinionego, który zaskarżył wydane orzeczenie w całości i powołując się na art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art. 8 k.p.w. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów w sprawie, w szczególności z opinii biegłego ds. technologii pomiaru prędkości A. J., prowadzącą do niezasadnego przyjęcia, że pomiary wykonano prawidłowo i że na podstawie wyników pomiarów da się ustalić prędkość pojazdu obwinionego w sytuacji, gdy sąd nie jest związany wnioskami opinii i powinien ocenić merytoryczną treść opinii czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie, co winno sąd prowadzić do wniosku, że na podstawie materiału dowodowego sprawy nie da się ustalić prędkości pojazdu obwinionego w przebiegu zdarzenia;

b) art. 8 k.p.w. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów w postaci świadectw legalizacji urządzenia pomiarowego oraz opinii biegłego poprzez niedostrzeżenie, że przed dokonaniem pomiarów zmieniono warunki używania urządzenia pomiarowego i mimo tego nie dokonano ponownej legalizacji tego przyrządu, wobec czego sąd niezasadnie przyjął, że urządzenie spełniało wymagane warunki metrologiczne w dacie jego użycia.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca obwinionego wnosił o jego uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obrońcę obwinionego nie była zasadna i jako taka nie mogła zostać uwzględniona.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż jeżeli dokonana przez Sąd analiza materiału dowodowego została poprzedzona jego całościową oceną i nie narusza zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, pozostaje ona pod ochroną prawa. W badanej sprawie Sąd Rejonowy oparł ustalenia faktyczne na zeznaniach funkcjonariuszy Policji A. B. i K. K. (2), nagraniu z videorejestratora, dokumentach do których należało świadectwo legalizacji urządzenia pomiarowego, kopia dowodu rejestracyjnego pojazdu policyjnego O. (...), świadectwo ukończenia kursu specjalistycznego przez K. K. (2), informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego dotyczące osoby obwinionego oraz opinia biegłego A. J..

W opinii tej biegły, mając na względzie wartości dopuszczalnych błędów granicznych urządzenia pomiarowego oraz błąd wyznaczenia drogi związany z tolerancją wymiarów opon, ewentualny błąd związany ze zmianą ciśnienia w oponach i naturalnym zużyciem bieżnika, a także z niewielkim z blizaniem się pojazdu radiowożu do samochodu obwinionego mogące wpływać na wartość pomiaru stwierdził, iż kontrolowany pojazd poruszał się z prędkością nie mniejszą niż 118 km/h. Ustalenia te zaaprobowane przez Sąd I instancji miały bezpośrednie przełożenie na opis przypisanego obwinionemu wykroczenia, bowiem pierwotnie zarzucano S. S. przekroczenie dozwolonej prędkości w terenie niezabudowanym o 38 km/h.

Podczas rozprawy apelacyjnej biegły A. J. w sposób wyczerpujący odniósł się do uwag i zarzutów zawartych w przedłożonej przez skarżącego „opinie prywatnej” sporządzonej przez biegłego W. C.. Jak wynika z ustnej opinii uzupełniającej, biegły A. J. w swoich wyliczeniach wziął on pod uwagę ewentualną różnicę pomiaru wynikającą z tolerancji wymiarów opon oraz różnicę ciśnienia w oponach, które mogły, choć nie musiały wystąpić. Mimo to biegły przyjął w tym zakresie możliwy błąd w zakresie 1% obliczeń na korzyść obwinionego. Brak jest przy tym podstaw do przyjęcia, wbrew zarzutom skarżącego, iż zmiana ogumienia w samochodzie policyjnym skutkowałą tym, iż urządzenie pomiarowe w sposób automatyczny utraciło legalizację. Ponadto biegły podkreślił, iż analizując dostarczone nagrania posługiwał się specjalistycznym oprzyrządowaniem, tj. suwmiarką ze świadectwem wzorcowania, lupą narzędziową, odpowiednio dużym ekranem oraz przeglądarką umożliwiającą przeglądanie materiału klatka po klatce.

Odnosząc się z kolei do zasad doświadczenia życiowego zauważyć należy, iż pomiar prędkości dokonany z samochodu policyjnego ma charakter dynamiczny. Chociaż dokonujący pomiaru, odpowiednio przeszkolony funkcjonariusz dąży do zachowania jednakowej odległości od pojazdu kontrolowanego na początku i na końcu odcinka pomiarowego, to oczywistym jest, iż wobec pozostawiania pojazdów w ruchu zachowanie tej samej odległości podczas dokonywania

pomiaru w praktyce jest niemal niemożliwe. Mając to na względzie, biegły A. J. uwzględnił wynikający z tego margines błędu pomiarowego na poziomie 2,3%, co skutkowało zweryfikowaniem wartości prędkości, z jaką mógł się poruszać obwiniony w chwili dokonywania pomiaru. Wobec powyższego Sąd Odwoławczy zgodził się ze stanowiskiem Sądu I instancji, który uznał tę opinię za sporządzoną w sposób profesjonalny, spójną, pełną, jasną oraz należycie naukowo i logicznie uzasadnioną, opierając na niej poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Z kolei zarzuty do tej opinii podniesione we wniesionym środku odwoławczym uznać należy za realizację przez obwinionego przysługującego mu prawa do obrony i mają charakter czysto polemiczny

W przekonaniu Sądu Odwoławczego brak jest zatem podstaw do przyjęcia, iż w badanej sprawie doszło do naruszenia art. 8 k.p.w. w zw. z art. 7 k.p.k., zaś wnioski obrońcy obwinionego, iż nie da się ustalić rzeczywistej prędkości pojazdu, którym poruszał się S. S., są zbyt daleko idące.

W świetle powyższych stwierdzeń zawarte w apelacji zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych należało uznać za bezzasadne.

Kara grzywny wymierzona obwinionemu mieści się w granicach przewidzianych w art. 24 § 1 k.w. i uwzględnia, zgodnie z § 3 powołanego przepisu, warunki osobiste i możliwości zarobkowe S. S. oraz dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 33 k.w. Podkreślić przy tym należy, iż nakładane wcześniej na obwinionego kary grzywny za popełniane przez niego wykroczenia drogowe nie przynosiły zamierzonego rezultatu w zakresie prewencji indywidualnej. Z informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepis ruchu drogowego dotyczących osoby S. S. (k. 18-20) wynika, iż kilkakrotnie tracił on uprawnienia do prowadzenia pojazdów z powodu przekroczenia limitów punktów karnych. Mimo to nadal nie stosuje się on do obowiązujących przepisów ruchu drogowego i lekceważy zasady zachowania bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Dlatego też wymierzoną obwinionemu grzywnę w wysokości 1000zł uznać należy za adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu wykroczenia.

Wobec powyższego zaskarżony wyrok, jako trafny i prawidłowy, podlegał utrzymaniu w mocy.

Sąd Okręgowy w oparciu o art. 119 § 1 k.p.w. i 121 § 1 k.p.w. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. oraz § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U.2017.2467) zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50zł za postępowanie odwoławcze oraz opłatę w kwocie 100zł, której wysokość ustalono na podstawie art. 8 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223t.j.).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.